

۲۰۱۹/۰۲/۲۲

دوکتور محمد اکبر یوسفی

سخت ترین وظیفه در جهان!

(بخش هفتم)

یادداشت: این بخش بتاریخ ۲۰۱۴/۰۹/۰۱ نشر شده است، حال، به آدرس "آریانا افغانستان آنلاین"، جهت نشر دوباره تقدیم است.

"افغان ها را نمی توان خرید، اما می توان کرایه کرد. تا حد معین، این کلتور کرایه، در قرن ۱۹ از جانب برتانوی ها عملی

شده است، که حال هم رویدست گرفته شده است" (از مصاحبه با "پروفیسر داکتر گنراد شیتز"، پوهنتون "بن"، در رابطه با "کنفرانس" بین المللی در لندن در سال ۲۰۱۰م، در مورد خروج قوای "ناتو" از افغانستان، که موضوع باز نمودن راه "مذاکره" با "طالبان معتدل" و هم چنان موضوع "خریداری" قوماندان های جنگی طالب را در بر داشته است.) آیا "رهبران فعلی هم کرائی نخواهند بود؟"

خوانندگان محترم می دانند که این تصویر، از نخستین سفر حامد کرزی، قریب یک ونیم ماه بعد از اشغال مقام، بحیث رئیس "اداره" جدید موقت در افغانستان، آنهم پس از فیصله کنفرانس بن (۲۰۰۱م) و بعد از اشتراک در کنفرانس توکیو (۲۱ تا ۲۲ جنوری ۲۰۰۲م)، در اخیر همان ماه در "واشنگتن" گرفته شده است. خوانندگان محترم باید، خود ببینید، که حامد کرزی، حال بنا بر چه دلایل، خودش را مخالف "امریکا" معرفی می کند؟

وقتی به نتایج سیاست "سیزده سال" گذشته و وضعیت کنونی، که آینده کشور را تا همین لحظه، "تاریک" نشان می دهد، نظر اندازیم، تا حد وسیع می توان، ریشه این همه وقایع گذشته و آینده را در "فیصله" کنفرانس "بن" یافت، که در گزارشات مطبوعاتی ۲۰۰۱م، منتشر گردیده است.

Dr Abdullah: Only the Foreign Ministry is operating normally

هرگاه با دقت لازم و با خونسردی و واقع بینی، حوادث سیزده سال را از نظر بگذرانیم، خواهیم دید، که "بزرگی" و "کوچکی"، بازیگران "سیاسی"، چگونه "تمثیل" می گردد. بعنوان مثال، بنابر چه عوامل مشخصی بوده است، که زمامدار وقت در قسمت زیاد مرحله اول قدرت، از "تلفات ملکی" در نتیجه "بمب باران ها"، بخصوص "عملیات شبانه" قوای خارجی ("امریکایی") شاک می نمود و یا خیلی کم، از همجو حوادث نام می برده است، اما در دوره اخیر، بعد از انتخابات سال ۲۰۰۹م، در حقیقت امر از یک منتخب غرب، به "انتقادی"، "شاک" و حتی "دشمن" غرب تغییر چهره نموده است ("غرب" امروز، مفهومی زمان جنگ سرد سابق را ندارد). تا چه حد این موقف او با حقیقت مطابقت خواهد داشت. اگر چنین "صحنه سازی ها"، جدی بوده باشد، این قوت را از کجا، ذخیره داشته است.

در قسمت قبلی بطور مختصر از گزارشات وسیع رسانه های بین المللی، در رابطه با "توافق بن"، بین "چهار گروه" افغان، تذکر بعمل آمده است. سهم قدرت های خارجی در سازماندهی و انجام این توافق، یک بار دیگر ثابت می

سازد که مسایل افغانستان از دیر زمان، به مثابه یک معضله بین المللی و منازعه پیچیده شناخته شده است، هیچ سهم درین منازعه، به صورت تنهایی قادر به کنترول و حل معضله، نبوده و نمی باشد. در صورتی که از همان آغاز معلوم بوده است، که این "چهار گروپ" از حمایت کامل مردم برخوردار نبوده اند، پس بنابر قبول کدام "ریسک"، به آن "حل"، دست برده اند. پس از عکس العمل های متضاد و مختلف، حلقات سیاسی اجتماعی افغانستان، دیده شد که در حقیقت قدرت های "بین المللی"، که در "جنگ علیه ترور" و برای "آزادی دوامدار"، موافق بوده اند، ازین توافق "استقبال مثبت" نموده اند، اما وظایف سنگینی را هم در پیش دانسته و هوشداری داده اند.

گزارشات یک روز بعد از آن هم، حجم و وسعت زیاد داشته است. در صدر همه "بی بی سی"، با بازوی طولانی تر در باره جوانب مختلف، خبر می داده است. چنانچه روز پنجشنبه، تاریخ ۶ "دسمبر" ۲۰۰۱م، با نشر تصاویر، گزارشگر "بی بی سی"، "پیتر گریسته" از کابل می نویسد که بخش "خدمات مدنی کابل"، فعالیت خود را برای آمادگی به خاطر آغاز کار "حکومت جدید"، که قرار است دو هفته بعد، به کار آغاز نماید، افزایش داده است. در پایان یک تصویر یک گزارش شخصی با "یکول" در داخل دهلیز یا اطاق خالی، دیده می شود، می نویسد: "طالبان بانک ها را قبل از فرار، تخلیه کرده اند." (اتحاد شمال، به تاریخ ۱۳ "نومبر" ۲۰۰۱م، داخل کابل شده است.)

در همان روز بعد از ختم کنفرانس "پیترسبرگ" نزدیک شهر "بن"، در حالی که "بی بی سی" در باره محل اقامت آن روز، رئیس "انتصابی" اداره "موقت" آینده را، از قندهار نام می برده است، در یکی از گزارشات روز ۶ دسمبر ۲۰۰۱م از کابل، ضمن آنکه تصویر، "وزیر خارجه اتحاد شمال، داکتر عبدالله عبدالله" را هم، نشر می کند، در گزارش گفته شده است، که "اداره موقت" از "۳۰" عضو تشکیل گردیده، قرار است، به تاریخ ۲۲ "دسمبر" ۲۰۰۱م، به کار آغاز نماید. بر اساس همین منبع، این "تیم کاری" بعد از هشت روز مذاکرات شدید، که به خاطر ختم اختلاف و منازعه بیست ساله جریان داشته است، تعیین گردیده است. ("داکتر عبدالله: تنها وزارت خارجه نورمال عمل می کند.")

همین خبرنگار هم چنان تذکر می دهد، که در جریان ۱۰ سال جنگ "داخلی" اخیر، بخش خدمات مدنی و اجتماعی این ملت، ویران و فرسوده گردیده، فقط چند عمارت کهنه و تعداد محدود کاتب و مأمور، معاش دریافت نداشته، به جا مانده است. «داکتر عبدالله عبدالله»، شخصی که حال رهبری وزارت خارجه را به عهده دارد، می گوید که بخش باقیمانده خدمات عامه، به سختی قادر به انجام کار است، تا سیستم اداری دوباره، ایجاد گردد. ژورنالیست از قول او می نویسد، که فقط شعبه او نزدیک به "نورمال" کار می کند. اما از موجودیت مشکلات زیاد نیز حرف زده است. از عدم موجودیت تلفون و "تخلیه" بانک ها، از پول نقد بر اساس همین منبع توسط "طالبان"، قبل از فرار آنها، نیز یادآوری، بعمل آورده است.

Deal reached "in circumstances that appeared impossible"
(معامله بسر رسید "در شرایط و احوالی که مله بسر رسید" در شرایط و احوالی که غیر ممکن بنظر می رسید.)

در حالی که در سراسر کشور، جنگ قوای ضد "طالبان" و ضد "القاعده"، خاصاً در قندهار و هم در ساحه "تونل" های منطقه کوهستانی، در نزدیکی جلال آباد، به نام "توره بوره" ادامه داشته و از زبان یکی از قوماندان های "جمعیت اسلامی"، به نام "حضرت علی" گزارش می دهد که گویا مصروف "آمادگی" برای عملیات جنگی علیه "جنگی های بن لادن" می باشد، در همان روز ۶ "دسمبر" ۲۰۰۱م، یک روز بعد از امضاء توافق "بن"، از غرب کشور، نیز خبر می رسد، "جنگ سالارهای کلیدی افغان"، "توافق بن" را رد نموده اند.

"خان" را دومین "جنگ سالار"، خوانده است، که با فیصله "پیترسبرگ"، واقع در مجاورت شهر "بن" آلمان، مخالفت نشان داده است. در همان روز اول بعد از امضای توافق، گزارشگر "بی بی سی" از علایم بروز "انشعاب" در داخل "اتحاد شمال مسلط"، در رابطه با تقسیم قدرت، که در موافقتنامه امضاء شده روز چهارشنبه در «بن»، صورت گرفته است، محسوس می باشد. از جمله آخرین فرماندهان های که از توافقنامه «بن» انتقاد نموده است، والی سابق، ولایت غرب افغانستان، هرات بوده است.

Thursday, 6 December, 2001, 17:46 GMT

Taliban blast Bonn accord

(طالبان توافق بن را منفجر می سازد)

Thursday, 6 December, 2001, 12:33 GMT
Afghanistan's new women politicians

Afghan women were repressed under the Taliban

Thursday, 6 December, 2001, 12:07 GMT

Tunes of hope at Kabul University

The once proud university now lacks basic facilities

او از نمایندگان اشتراک کننده در کنفرانس تحت حمایت سازمان ملل متحد، انتقاد نموده گفته است که، **"واقعیت های ایتنی و جغرافیایی" را با اهمیت نقش کسانی که در گذشته در کشور جنگیده اند، در نظر نگرفته اند.** در یک نقطه دیگر "جنرال خان" در مصاحبه با "بی بی سی" می گوید: **"برادران ما در کنفرانس "بن" بر موقف هایی برای خود مذاکره نموده اند و در مقابل دیگران غیر منصفانه بوده اند."** این همه یک مثال روشنی است، که چنین افراد، راه **"جهاد"** را برای کسب

قدرت در پیش گرفته بودند. این چنین اختلافات، از همان آغاز مرحله نوین ایجاد اداره، تبصره او زمانی از جانب "جنگ سالار از یک عبدالرشید دوستم"، تعقیب شده است، که در آن با، رد توافق، تهدید نموده است، که حکومت نو را، تحریم خواهد کرد.

جنرال دوستم یکی از فرماندهان های با قدرت "اتحاد شمال" گفته است، که با گروپ او در تقسیم قدرت، برخورد نا مناسب صورت گرفته است. "پیتر گریسته"، می گوید که در داخل "اتحاد"، همه غیر از "تاجیک"، همه عدم رضایت شان را در رابطه با ترکیب "کابینه" اظهار داشته اند. بر اساس گزارش خیر نگار آنها، می نویسد که در بین آنها "جنرال دوستم" و "خان" (هدف: اسماعیل خان)، **قدرت نمایی قابل ملاحظه براه انداخته اند**، اما تا اکنون علایم در دست نیست که این شکایات و ادعا ها، بیک اختلاف علنی مبدل شود. در یک جمله با رنگ خاص از "اسماعیل خان"، به این متن حکایت می شود: **"واقعیت های "ایتنی" و جغرافیایی در زمان گذشته و نقش مهم کسانی که جنگیده اند، مورد نظر گرفته نشده است."**

در متن از "جنرال دوستم" حکایت می شود که **متحدان اتحاد شمال خود را، متهم می سازد، که او را فریب داده اند.** از آدرس او حکایت می شود که گویا، در **"موافقت قبلی"** وزارت خارجه را به گروپ ازبک، "جنبش ملی" تعیین نموده بودند. در عوض وزارت زراعت و وزارت معادن و صنایع به این گروپ داده شده است. **بالمقابل گروپ رقیب او، "جمعیت اسلامی"، وزات خارجه، وزارت دفاع و وزارت داخله را خود در دست گرفته است.** این حالت را "دوستم" برای گروپ خود **"تحقیر و اهانت"** شمرده، مدعی می گردد،

که با "تسخیر" ولایت ستراتیژیک شمال، مزار شریف توسط قوای او بوده است، که باعث فروپاشی طالبان گردیده است. در همین گزارش هم چنان بصراحت گفته می شود که نمایندگان دیگر گروپ ها، که مربوط اتحاد نیستند، هم چنان در رابطه با اداره انتقالی جدید، ابراز تشویش و نگرانی نموده اند. (در چنین فضا کزری حکومت کرد؟)

در عین حال در روز پنجشنبه ۶ دسمبر ۲۰۰۱م، با نشر این تصویر "یونس قانی" که ممکن در یک کنفرانس مطبوعاتی بوده باشد، در سطر پائین این تصویر می خوانیم: **"توافق در شرایطی صورت گرفت، که غیر ممکن به نظر می رسید"**. رسانه های منطوقی درین مورد، با "احتیاط" برخورد نموده اند. همین راپورتر "بی بی سی" می نویسد که همسایه افغانستان،

ایران ازین توافق استقبال نموده، اما در عین حال در رابطه با موضعگیری حکومت آن، در برابر این اداره "انتقالی" در افغانستان، تعجب کرده است.

علاوه از آن، در همان روز ۶ دسمبر ۲۰۰۱م، "بی بی سی" خبر می دهد، که "طالبان" فوراً "توافق بن" را در رابطه با تقسیم قدرت در افغانستان، محکوم نموده اند. در عین حال تذکری دهد که "اتحاد شمال" که کنترل مزار شریف را، در اختیار آنست، ممکن به مشکل تخنیکی روبرو باشد، که تا اکنون در مورد، این "توافق تاریخی" که صورت گرفته است، تبصره مستقیم نداشته است.

از زبان "عبدالسلام ضعیف"، سفیر وقت طالبان در اسلام آباد، که در صحبت با "مطبوعات اسلامی افغانستان" اظهار داشته است، می نویسد که نامبرده این "اداره" را، یک "اداره دست نشانده" خوانده، مدعی می گردد که "خارجی ها" آنرا ایجاد نموده، "مسایل افغانستان را حل نمی تواند". او به ادامه یادآور شده است: "این اداره در خارج از افغانستان، در نتیجه فشار امریکا، روسیه و متحدان آنها تشکیل یافته است، تا به حفظ منافع خودها، ادامه دهند. بنابراین دلیل برای ما غیر قابل قبول است."

در مصاحبه با "تلویزون الجزیره"، آقای ضعیف "یک آینده تاریک و نا معلوم"، برای این کشور "پیشگویی" نموده است. یک سخنگوی دیگر طالبان، پیشتر رفته، اداره موقت را "کفر آمیز" تعریف نموده، تذکر می دهد که تعهد به "جهاد مقدس" علیه آن حاصل خواهد داشت. شخصی بنام "ملا آغا خان" که از او بعنوان "یک مشاور رهبر طالبان، ملا محمد عمر یاد شده است"، به تلویزون "الجزیره" گفته است: "حکومتی که در "بن" تشکیل یافته است، نمایندگی حقیقی مردم افغانستان را به عهده ندارد. این حکومتی است، که پر مردم افغانستان از جانب ایالات متحده و متحدین آن، تحمیل شده است. بنابراین به زندگی آن، ادامه داده نمی تواند."

همین گزارشگر "بی بی سی"، بر اساس خبر منتشره "رادیو تهران" می نویسد، که درین اواخر از منابع نزدیک به "پادشاه سابق افغانستان محمد ظاهر شاه" گفته شده است، که "با توافق "بن" ابراز رضایت نموده، "درین فرصت نیت برگشت به کابل را ندارد". اما از زبان "داماد پادشاه سابق"، "جنرال عبدالولی" حکایت می نماید، که گویا به "ژورنالیستان" گفته است، که "ظاهر شاه ممکن برای اشتراک در "لویه جرگه"، در آینده از افغانستان دیدار نماید، در صورتی که وضعیت به حالت ثبات و نظم معمول برگردد."

درین گزارشات "بی بی سی" ضمن آنکه از عضویت دو "زن" در "اداره موقت" یاد نموده و به عنوان سیاست جدید در مقابل "زن" تذکر داده است، در عین حال صحنه های مختلفی را هم از وضعیت دشوار زندگی زن ها نیز، با نشر تصاویر، خبر می دهد. در پایان تصویر جمعی زن ها می نویسد: "زن های افغان در زمان طالبان تحت فشار قرار داشته اند."

از جمله دو زن، که از عضویت آنها، در "کابینه" اداره موقت، یاد شده است، در یک گزارش تاریخ ۶ دسمبر ۲۰۰۱م، سوانح مختصر "جنرال سهیلا صدیقی" را نیز منتشر ساخته است. "صدیقی" بحیث وزیر صحت عامه تعیین گردیده است. او را مربوط "ایتنی تاجیک" و مستقل خوانده است. خانم سهیلا صدیقی بحیث یک جراح محترمه، ترجیح داده می شده است. ایشان دو دهه در شفاخانه عسکری چهار صد بستر ایفای وظیفه نموده، جراحی های بطنی او، افتخار نجات زندگی صد ها نفر را کمای نموده است. جنرال سهیلا صدیقی درحفظ شفاخانه، طی سالهای راکت باران، نقش محوری داشته است.

همین گزارشگر یادآور می‌شود، که خانم صدیقی کار خود را در جریان پنج سال طالبان حفظ نمود، فقط بعد از آن، جانب رژیم جدید، به حقیقت پی برده است، که چقدر زیاد به ایشان ضرورت بوده است. خانم صدیقی در آغاز، زمانی که طالبان در سال ۱۹۹۶م، در کابل بر سر قدرت رسیدند، از مقامش بحیث سرطیبب شعبه جراحی شفاخانه "وزیر اکبر خان" در کابل، تبدیل گردید. اما بعد از آن، رهبران نو بزودی درک کرده اند، که این کار آنها یک اشتباه بوده، خود را خود از یک جراح مشهور محروم ساخته اند. چند ماهی بعد، به او امر می‌شود که در خانه باشد، بعد دوباره مقرر گردیده است. در جریان مصاحبه خانم صدیقی صدای تحقیر علیه طالبان و "پالیسی" آنها، در مورد منع زنان از رفتن به کار و مکتب بلند نموده، گفته است: **"من به علتی از نواج نکرده ام، که نمی‌خواستم امر هیچ مردی را بپذیرم."** روزنامه "گاردین" از ایشان نقل قول نموده می‌نویسد: "حال بسوی ما ببینید": گزارشگر از روابط نزدیک خانم سهیلا صدیقی، با فامیل پادشاه افغانستان نیز تذکر داده است، که از کشور دور مانده است.

با وجود همه شرایط، خانم سهیلا صدیقی در تمام دوره ها، از "شوروی ها" تا "طالبان" در افغانستان مانده است. در قسمت فوقانی تصویری از صحن پوهنتون کابل، که زن های چادری پوش را در حال گذشت در نزدیکی لوحه پوهنتون نشان می‌دهد، جاییکه قریب پنجاه سال قبل، که در زمان سلطنت، بکمک ایالات متحده آمریکا، توسط شرکت ساختمانی "هوختیف آلمان" اعمار گردیده بود، فضای دیگری مسلط بوده است. این مجموعه عکس ها، از جریان مراسم افتتاح پوهنتون، توسط اعلیحضرت محمد ظاهر شاه به همراهی سفیر وقت ایالات متحده آمریکا، در زمان ریاست مرحوم داکتر محمد عثمان انوری، دیده می‌شود.

درین سالها، آغاز دهه "دیموکراسی" نیز مصادف بوده است. این محل آموزش در یکی از "مودرنترین" پوهنتون های آسیا، علاوه از امکان تدریس توسط بهترین استادان تحصیل یافته افغان و متخصصان خارجی، مباحث پر شور هم در صحن پوهنتون صورت می گرفته است. از جمله شخصیت های علمی ای که در آن زمان مصروفیت رهبری و تدریس را هم بدوش داشته اند، چهره های فراموش ناشدنی، که نویسنده از زمان تحصیل و هم بعد از آن با چهره های این شخصیت های قدرمند و عزتمند کشور ما، افتخار معرفت داشته است، می توان از زنده یاد داکتر صاحب عبدالصمد حامد (رئیس پوهنتون، بعد از افتتاح)، زنده یاد داکتر صاحب سرابی، و زنده یاد داکتر صاحب حسینی (در حال تدریس ریاضی)، استاد محترم این نویسنده، دیده می‌شوند.

گزارشگر "بی بی سی" در سطور بالایی و پائینی، از صحن، همان پوهنتون می‌نویسد: **"صدا های آرزو در پوهنتون کابل"** در سطر پائینی می‌خوانیم: **"یک زمان پوهنتون مختر و پر غرور بوده است، حال با فقدان تسهیلات اساسی"**، روبرو است.

"الان جانستون" (Alan Johnston)، خبرنگار "بی بی سی" در همین گزارش خود از کابل، مشاهدات اش را از پوهنتون کابل خیر داده می‌نویسد: "یک "اکوردیون" ساخت قدیم، از "فاکولته هنر های زیبا" در صحن پوهنتون در فضای آفتابی بیرون آورده شده بود. معاون فاکولته، یک لحظه مصروف امتحان آله بوده، بعد به نواختن آغاز کرد و نغمه "اتن ملی" را می‌نواخت، که این اولین صدا در شعبه موسیقی بعد از پنج سال بوده است. بقول معاون فاکولته، این فاکولته اسباب و آلات موسیقی خود را در سالهای آغاز دهه ۱۹۹۰م، در جنگ های شدید ویرانگر، از دست داده است.

در سالهای دهه ۱۹۵۹م و دهه ۱۹۶۰م پوهنتون، یکی از بهترین تأسیسات، در نوع آن در تمام آسیا بوده است. این مؤسسه قلب روشنفکری در کشور شناخته می‌شد و مایه غرور و افتخار کشور افغانستان بوده است. ژورنالیست، می‌نویسد، که قسمت زیاد این "یونورستی" بکمک پولی "آلمان"، "ایالات متحده آمریکا"، "برتانیه"، "فرانسه" و تمام پول دهندگان دیگر، اعمار گردیده است. از زبان "پروفیسر یاور" حکایت می‌کند که: **"لاپراتوار نداریم، کتابخانه مناسب نداریم. کتب درسی ما هم ده ها سال کهنه است."**

بسیلسله عکس العمل های رسانه های گروهی منطقه و حکومت اطراف افغانستان، یکی از روزنامه های پاکستانی، بنام "ده نیوز" (The News)، موافقتنامه "بن" را "به معیار یک حادثه تاریخی" تعریف نموده است. مدعی است که "در چنان شرایط صورت گرفت، که غیر ممکن تصور می‌شد." ولی در عین حال این توافق را "شکننده" و نازک خوانده است. در جایی ازین

روزنامه چنین حکایت می‌شود: "دلایلی موجود است که می‌تواند بیم محسوس را مدلل سازد. بهر صورت ممکن است، نفوذ فضای خشن، باعث دشمنی در سراسر کشور گردد. این هم در حالی است، که "می‌تواند امیدها را، تازه سازد و آینده بهتر را وعده دهد، ولی باز هم در توافق، نقاط ضعیف زیاد نهفته است، که سبب شکست آن خواهد شد."

به ادامه هم چنان تذکر داده می‌شود: "به بهترین صورت آن، مقدمات یک سیستم را فراهم خواهد ساخت، که در اساسگذاری بنیادها و "انفر استرکچر" یک دولت، وظایف خود را انجام خواهد داد... لیکن زیاد توضیح نشده است، که حکومت انتقالی تصامیم را در کشور چگونه تطبیق خواهد کرد، جایی که بطور مطلق هیچ اداره موجود نبوده، "تفنگ" بحیث واقعیت اساسی باقی مانده است."

گزارشگر "بی بی سی" از اخبار هندی "تیلیگراف" چنین نقل می‌کند: "توافقتنامه "بن" فقط بحیث قدم‌های اولی در نظر گرفته شده می‌تواند که درین راه پُر از گودال‌ها و حفره‌ها و خم و پیچ‌های منحرفانه، موانع را از پیش رو بردارد. درین راه، سیخ و سوزن‌های مانع‌کننده، جلوگیری‌ها و قاپیدن‌های سریع، کمین‌ها و پنهان‌کاری‌ها در هر کنج و کنار، فراوان وجود خواهد داشت."

اخبار دیگر می‌رساند، که اقوام افغان و روشنفکران مستقر در پاکستان، از تعیین حامد کرزی پشتون بحیث رئیس اداره موقت، استقبال نموده اند. از تعدادی از صحبت‌کنندگان که از اخبار پاکستانی نیز نقل نموده اند، گزارش می‌دهد، که بطور نمونه، در اخبار "نیشن"، گفته شده است، که "امیدوار اند، تا کرزی از حمایت همه افغان‌ها برخوردار گردد، که بتواند در دوباره برقرار ساختن ملت کار کند."

همین گزارشگر "بی بی سی" در جای دیگر، بار دیگر از روزنامه "تیلیگراف" هند، این متن را نقل می‌کند: "برای افغانستان یک کشش طولانی خواهد بود، تا اعمار و ترمیم‌کاری‌های ویرانی‌ها را به انجام رساند، تا روح و جسم که در دو دهه جنگ صدمه دیده است، برطرف گردد و فابریکه اجتماعی آن به بافت دوباره نایل آید و ویرانی‌ها تقلیل یابد..."

ادامه دارد ...

تذکر:

هرگاه خوانندگان محترم متمایل باشند که نیشه‌ها و مطالب دیگری از این نویسنده معزز را مطالعه کنند، می‌توانند با "کلیکی" بر عکس نویسنده در صفحه مقالات، به "ارشیف" شان رهنمائی شوند!

سخت ترین وظیفه در جهان (بخش هفتم)

Yusufi_akbar_sakht_tarin_wazifa_dar_jahaan_۷.pdf